

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce F. N., zastoupeného Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Praha 6, Pod Kaštany 245/10, proti žalovanému **Krajskému úřadu kraje Vysočina**, se sídlem Jihlava, Žižkova 57, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 2. 2019, č. j. 28 A 12/2017-46,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím ze dne 20. 1. 2017 sp. zn. MHB DOP/2545/2016-25, uznal Městský úřad Havlíčkův Brod (dále jen „městský úřad“) žalobce vinným ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), v souvislosti s porušením § 18 odst. 4 a § 5 odst. 1 písm. a) téhož zákona, za což žalobci uložil pokutu ve výši 1.500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Odvolání žalobce zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 27. 3. 2017, č. j. KUJI 24452/2017, a rozhodnutí městského úřadu potvrdil. Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové, který ji shora uvedeným rozsudkem zamítl.

[2] Krajský soud především neshledal důvodnou námitku, že výrok napadeného rozhodnutí neodpovídá požadavkům § 68 odst. 2 správního řádu, neboť v něm nebyla uvedena všechna ustanovení, která tvoří skutkovou podstatu přestupku; konkrétně, že neobsahoval žádné z ustanovení, na které blanketně odkazuje § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Poukázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46, č. 3656/2018 Sb. NSS, podle něhož správní orgán rozhodující o správním deliktu musí ve výrokové části rozhodnutí uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Neuvede-li je, bude třeba v každém konkrétním případě posoudit závažnost tohoto pochybení a hodnotit, zda absenci určitého ustanovení ve výroku lze odstranit interpretací rozhodnutí. Uvedenou povinnost městský úřad podle krajského soudu bezezbytku nenaplnil, neboť v popisu skutku u přestupku spočívajícího v porušení § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu pouze uvedl, že vozidlo žalobce *nesplňovalo technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem – neplatná technická kontrola*. Nezmínil však další ustanovení, na které toto ustanovení odkazuje [zákon č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích (dále jen „zákon č. 56/2001 Sb.“), a vyhláška č. 341/2002 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích (dále jen „vyhláška č. 341/2002 Sb.“)]. V odůvodnění rozhodnutí nicméně specifikoval, že technické podmínky vozidla stanoví zvláštní právní předpis, tj. zákon č. 56/2001 Sb., jehož § 37 písm. c) stanoví, že silniční vozidlo je technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích, pokud provozovatel vozidla neprokáže jeho technickou způsobilost k provozu na pozemních komunikacích způsobem stanoveným tímto zákonem. K tomu dodal, že kontrolované vozidlo nemělo platnou technickou prohlídku, která byla platná do 27. 3. 2016. Žalovaný toto pochybení nenapravil, stručně ovšem v odůvodnění napadeného rozhodnutí, stejně jako městský úřad, odkazované ustanovení zmínil. Ačkoli tedy z výrokové části výslovně neplyne, jakou konkrétní normu žalobce porušil, jednoznačně to plyne z odůvodnění napadeného rozhodnutí. V intencích citovaného usnesení rozšířeného senátu se proto nejedná o pochybení, které by mělo za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí.

[3] Krajský soud dále nepřisvědčil námitkám zpochybňujícím správnost měření, respektive dodržení návodu k obsluze rychloměru. Uvedl, že podle odborného vyjádření, které si vyžádal správní orgán od autorizovaného měřicího střediska, nevyplývají ze záznamu měřeného vozidla žádné skutečnosti, které by svědčily o tom, že měření proběhlo v rozporu s návodem k obsluze; výsledky měření tedy lze použít jako platné. Správním orgánům nelze vytýkat, že vyjádření výrobce dotčeného rychloměru upřednostnily před výpočty předloženými žalobcem. I z výsledku měření lze usuzovat na dodržení či nedodržení návodu k obsluze, neboť i z pozice vozidla (zde na odjezdu), které je zachyceno na snímku, lze dovodit, zda odpovídá či neodpovídá ustavení rychloměru a jeho použití v souladu s návodem k obsluze. Z návodu k obsluze také vyplývá, že po změření následuje ověření výsledku měření, a teprve po úspěšném ověření dochází k ukončení a záznamu měření, jinak je měření anulováno; to vyplývá i z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2017, č. j. 6 As 40/2017-32, a ze dne 6. 9. 2017, č. j. 6 As 164/2017-39).

pokračování

[4] Za nedůvodnou označil krajský soud i námitku, dle které měření probíhalo v zatačce, což má být návodem k obsluze radaru zakázáno. Krajský soud relevantní části tohoto návodu provedl k důkazu a shledal, že z něj takový obecný závěr nevyplývá. Návod zapovídá pouze měření na vnějším okraji zatačky, měření na vnitřním okraji je za splnění stanovených podmínek přípustné. Žalobce přitom nikterak neprokázal, že měření probíhalo skutečně v zatačce; doložil sice mapku měřeného úseku, z ní však rozhodně nevyplývá, že by se měřený úsek nacházel v zatačce, a nevyplývá to ani ze snímku měřeného vozidla. Náhledem na mapový portál mapy.cz lze dokonce ověřit, že se jedná o úsek téměř rovný.

[5] K analýze provedeného měření, předložené žalobcem již ve správním řízení, krajský soud konstatoval, že ani žalobce ani Ing. J., obecný zmocněnec žalobce ve správním řízení, nejsou odborníky na měření rychlosti. Výpočet žalobce tak nepřesahuje rovinu vlastního tvrzení, a zároveň zde nejsou žádné další okolnosti, které by byly toto tvrzení způsobilé prokázat. Autorovi výpočtu nemohlo být známo přesné umístění měřicího zařízení. Správné ustavení lze s určitostí poznat z pozice měřeného vozidla ve snímku za pomoci pozice radarového svazku (u rychloměrů, kde je přímo ve snímku zobrazována) nebo pomocí šablony - pomůcky pro vyhodnocení měření. Proto by bylo nadbytečné provádět v tomto směru další dokazování.

[6] Krajský soud dospěl k závěru, že shromážděné důkazy vytvořily jasnou představu o průběhu skutkového děje a bez důvodné pochybnosti z nich vyplývá i přesvědčivý závěr, že došlo k překročení maximálně dovolené rychlosti. To vyplývá mimo jiné z fotodokumentace pořízené měřicím zařízením, čemuž korespondují i další podklady založené ve spisu (zejména oznámení přestupku a úřední záznam o spáchání přestupku). Nadto žalobce provedené měření rychlosti bezprostředně po zastavení zasahujícími policisty nijak nezpochybňoval, v oznámení přestupku sepsaném na místě se k vytýkaným přestupkům nevyjádřil, ač k tomu měl možnost, a odmítl se podepsat. Jeho pozdější obrana se proto jeví i jako účelová. Jestliže byl skutkový stav spolehlivě zjištěn a neexistovala žádná důvodná pochybnost, nebyl městský úřad povinen vyhovět dalším důkazním návrhům žalobce, které by byly za dané situace nadbytečnými.

[7] Důvodnou neshledal krajský soud ani námitku, že správní orgány nedostatečně odůvodnily zavinění u přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu a nezabývaly se zaviněním přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) tohoto zákona. Uvedl, že nedbalostní zavinění přestupků žalobce městský úřad vyjádřil ve výroku výslovně, v odůvodnění jeho jednání klasifikoval jako nedbalost nevědomou, což také správně zohlednil při rozhodování o druhu a výši sankce. Z hlediska posouzení viny tedy městský úřad správně rozlišil zavinění jako nedbalostní, což k naplnění subjektivní stránky skutkové podstaty přestupku, který byl žalobci kladen za vinu, postačuje.

[8] Správním orgánům nicméně krajský soud vytkl, že své úvahy, rezultující v závěr o nedbalostním jednání žalobce, v odůvodnění rozhodnutí nerozvedly. Závěr, že se žalobce dopustil jednání přinejmenším ve formě nevědomé nedbalosti, z jejich rozhodnutí nicméně plyne jednoznačně a krajský soud neměl pochybnosti o tom, že se jej podařilo ve správním řízení prokázat. Pravidlo, že řidič smí jet v obci rychlostí maximálně 50 km/h, je natolik elementární, že jej musí znát i nezkušený řidič. Žalobce, jako účastník provozu na

pozemních komunikacích, měl a mohl vědět, že se v okamžiku měření nacházel v obci, čemuž měl přizpůsobit rychlost jízdy. Skutečnost, že šlo o obec, musela být žalobci zřejmá nejen na základě dopravní značky označující začátek obce, ale také z okolní zástavby, která je zachycena na fotografii založené ve správním spise. Žalobce tedy měl a mohl vědět, že překročením rychlosti 50 km/h může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem. Zavinění ve formě nevědomé nedbalosti bylo prokázáno už jen zjištěním správních orgánů, že žalobce řídil v zastavěné obci vozidlo vyšší, než povolenou rychlostí.

[9] Proti tomuto rozsudku podává žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, ve které výslovně nenamítá žádný z důvodů podle § 103 odst. 1 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Z obsahu kasační stížnosti je nicméně zřejmé, že uplatňuje důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Právní subsumpce kasačních důvodů pod konkrétní písmena § 103 odst. 1 s. ř. s. je však věcí právního hodnocení věci Nejvyšším správním soudem a nezakládá proto nedostatek návrhu; k tomu srov. například rozsudek tohoto soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 – 50, publikovaný pod č. 161/2004 Sb. NSS (citovaná rozhodnutí jsou dostupná z www.nssoud.cz).

[10] Stěžovatel se domnívá, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku následků vady výroku, spočívající v tom, že v něm byl obsažen odkaz pouze na ustanovení s blanketní dispozicí [§ 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu]. Usnesení rozšířeného senátu č. j. 4 As 165/2016-46, nelze interpretovat tak, že pokud je z odůvodnění rozhodnutí zřejmé, jaké právní normy byly porušeny, je rozhodnutí v pořádku. Naopak, rozšířený senát se jednoznačně přiklonil k názoru, že porušené právní normy musí být uvedeny ve výroku rozhodnutí. Připustil sice, že mohou existovat výjimečné situace, kdy postačí tato ustanovení uvést v odůvodnění, o takový případ se však v této věci nejedná. Krajský soud totiž vůbec neposuzoval, zda je ve zbytku výrok bez vad. Přitom výrok je v napadeném rozhodnutí značně chaotický, není ani rozdělen tak, aby bylo zřejmé, porušením kterého ustanovení byla naplněna která skutková podstata přestupku, ani není tato skutková a právní kvalifikace přiřazena k jednotlivým jednáním.

[11] Není ani pravdou, že by z popisu ve výroku bylo zřejmé, či snadno dovoditelné, jaké právní normy stěžovatel porušil. Krajský soud uvedl, že § 5 odst. 1 písm. a) odkazuje na zákon č. 56/2001 Sb. a na vyhlášku č. 341/2002 Sb., odkaz na citovanou vyhlášku však v odůvodnění napadeného rozhodnutí chybí. Nadto tato vyhláška pozbyla účinnosti již ke dni 31. 12. 2014. Správní orgán i krajský soud odkazují na § 37 písm. c) zákona č. 56/2001 Sb., toto ustanovení je však členěno primárně do odstavců; i tento odkaz je tedy vadný. I kdyby se však jednalo o porušení § 37 odst. 1 písm. c) uvedeného zákona, nebyl by tento odkaz relevantní nebo přinejmenším dostatečný, neboť toto ustanovení hovoří o povinnosti provozovatele prokázat technickou způsobilost vozidla. Stěžovatel však nebyl k ničemu vyzván; dané ustanovení nehovoří o technické způsobilosti prokazované vyznačením na registrační značce, ale prokázáním provozovatelem vozidla.

[12] V dalším okruhu námitek stěžovatel zpochybňuje dodržení návodu k obsluze radarového měřicího zařízení. Tvrdí, že rychloměr nedisponuje takovou „zázračnou funkcí“, která rozezná, zda bylo měřeno v souladu s návodem k obsluze. To, zda je správně umístěn či zda je měřeno v zatáčce, rozeznat nedokáže; k tomu dokládá vyjádření Českého metrologického institutu. K prokázání, že bylo měřeno v rozporu s návodem (v

pokračování

zátáče) není zapotřebí být odborníkem na měření rychlosti, rozhodující je kvalita a přesvědčivost tvrzení. Tím se však krajský soud vůbec nezabýval, a stěží si tak mohl o správnosti stěžovatelova tvrzení a předloženého výpočtu učinit úsudek. Stěžovatel v této souvislosti poukazuje na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 23. 11. 2018, č. j. 51 A 7/2014-127, z něhož se podává, že soud jako důkaz provedl znalecký posudek, v němž znalec při určení polohy měřicího vozidla vycházel, stejně jako stěžovatel, pouze ze snímku z rychloměru a spočítal úhel měření s přesností na čtyři desetiny stupně. Důvod, pro který v nyní projednávané věci krajský soud odmítl výpočet stěžovatele jako nesprávný, tedy neobstojí. Nelze totiž předjímat, zda by krajský soud nevyhodnotil jako přesvědčivější tvrzení žalobce, pokud by je hodnotil správně, respektive hodnotil vůbec.

[13] Stěžovatel nezpochybňuje vyjádření výrobce rychloměru v tom smyslu, že se změřené vozidlo nachází v radarovém svazku a že ze snímku nevyplývají žádné pochybnosti o tom, že měření proběhlo v souladu s návodem. Tyto pochybnosti však vyplývají z provedení geometrické analýzy, jakož i z polohy rychloměru a mapy silnice, z níž je zřejmé, že silnice je zakřivená. Snímek z rychloměru, který hodnotil krajský soud, zobrazuje jen několik málo desítek metrů komunikace. Návodem k obsluze rychloměru povolený radius zatáčky (1 600 m) představuje po přepočtení na centimetry zakřivení pouhých 6,25 cm na 25 m komunikace. Stěžovateli není zřejmé, jak lze na snímku vozovky z boku rozeznat, zda je zakřivená více či méně než 6,25 cm.

[14] Stěžovatel nesouhlasí s krajským soudem, že podle mapy je měřený úsek téměř rovný. Trvá na tom, že měření bylo provedeno z vnějšího okraje silnice, a již v podání ke správnímu orgánu tuto skutečnost zaznačil na mapě, kde zakreslil do mapy přímku, od níž se vyznačená silnice odchyluje. Pokud správní orgán toto nepovažoval za důkaz, že je silnice zakřivená, měl provést stěžovatelem navrhovaný důkaz ohledání místa geodetem, který mohl poloměr zatáčky změřit. Ověřil-li pak krajský soud pouhým pohledem do mapy, že se o zatáčku nejedná, postupoval nezákonně (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2017, č. j. 8 As 42/2016-29). Z toho, že se vozovka v mapě odchyluje od zakreslené přímky, vyplývá reálná pravděpodobnost, že měření proběhlo nesprávně.

[15] V posledním okruhu námitek stěžovatel nesouhlasí s krajským soudem v tom, že odůvodnění zavinění ve vztahu k § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu je v napadeném rozhodnutí dostatečné. Ostatně i krajský soud připustil, že zavinění nebylo odůvodněno bezvadně. Stěžovatel tvrdí, že rozhodnutí není srozumitelné ani krajskému soudu, neboť správní orgán na jedné straně tvrdí vědomé zavinění („[O]bvinný jel vyšší rychlostí, než zákon dovoluje. Je nepochybné, že jako řidič věděl, jaká je pro jízdu v obci nejvyšší dovolená rychlost“), dospěl však k závěru, že se jedná o nedbalost nevědomou. S tím, že se jedná o nevědomou nedbalost, se ztotožnil i krajský soud, ten však rovněž předložil úvahy, které představují důvody pro vědomou nedbalost („Nelze proto souhlasit s názorem žalobce, že pouze ze skutečnosti, že je držitelem řidičského oprávnění nelze dovozovat, že věděl, že se nachází v obci a jakou rychlostí jede.“). Krajský soud ovšem následně interpretuje napadené rozhodnutí tak, že se jednalo o zavinění ve formě nedbalosti nevědomé.

[16] Stěžovatel v žalobě také namítal, že napadené rozhodnutí neobsahuje odůvodnění ve vztahu k zavinění přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.

K tomu se však krajský soud vůbec nevyjádřil. Stěžovateli nebylo prokázáno, že by užil vozidlo, nesplňující technické podmínky pro provoz na pozemní komunikaci, zaviněně, tj. že by alespoň mohl či měl vědět, že vozidlo tyto podmínky nesplňuje. Zavinění je obligatorním znakem skutkové podstaty, a ve vztahu k tomuto přestupku nebylo ani tvrzeno, ani prokázáno.

[17] V závěru kasační stížnosti stěžovatel vyjadřuje nesouhlas se zveřejněním rozhodnutí o kasační stížnosti včetně osobních údajů jeho zástupce na webových stránkách Nejvyššího správního soudu.

[18] Ve vyjádření ke kasační stížnosti se žalovaný ztotožnil se závěry krajského soudu a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a správní spis.

[19] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[20] Kasační stížnost není důvodná.

[21] Nejvyšší správní soud přistoupil nejprve k posouzení přezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, k čemuž je ostatně podle § 109 odst. 4 s. ř. s. povinen *ex officio*. Vlastní přezkum rozhodnutí je totiž možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí je srozumitelné a vychází z relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Tato kritéria napadený rozsudek splňuje. Krajský soud řádně a srozumitelně vyložil důvody svého rozhodnutí, pečlivě se vypořádal se všemi žalobními námitkami a jeho závěry jsou podpořeny srozumitelnou a logickou argumentací (viz str. 5-12 napadeného rozsudku). Nepominul přitom ani námitky týkající se odůvodnění zavinění obou přestupků. O tom, že je napadený rozsudek opřen o dostatek relevantních důvodů, ostatně svědčí i skutečnost, že stěžovatel s jeho závěry věcně polemizuje na šesti stranách kasační stížnosti. Kasační důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tedy není dán.

[22] Nejvyšší správní soud proto přistoupil k věcnému posouzení kasační stížnosti. Se stěžovatelem lze souhlasit v tom, že výrok rozhodnutí městského úřadu je poněkud nepřehledný. Městský úřad totiž v jediném odstavci po úvodní citaci § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu uvedl, že těchto přestupků se stěžovatel dopustil z nedbalosti porušením § 18 odst. 4 a § 5 odst. 1 písm. a) citovaného zákona. Za těmito ustanoveními následuje popis jednání spočívajícího v překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci. V poslední větě odstavce je uvedeno, že stěžovatel (rovněž) užil vozidlo, které nesplňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem – neplatná technická prohlídka. Tuto nesystematičnost výroku žalovaný v odvolacím řízení nikterak nenapravil.

[23] V této souvislosti je třeba připomenout, že povinností správních orgánů je nejen dostát obsahovým požadavkům na výrok rozhodnutí (§ 68 odst. 2 správního řádu), ale – právě s ohledem na jeho vysoce formalizovaný obsah – rovněž formulovat výrokovou část

pokračování

tak, aby byla pro adresáta rozhodnutí přehledná a srozumitelná. V praxi správních orgánů je přitom běžné, že výroková část rozhodnutí, jímž je obviněný shledán vinným ze spáchání více přestupků, bývá pečlivěji strukturována, například členěním do pododstavců. Nejvyšší správní soud nicméně shledal, že ačkoli městský úřad takto nepostupoval, je z výroku jeho rozhodnutí, i přes značnou nepřehlednost, zřejmé (byť s obtížemi), za které dva přestupky byl stěžovatel potrestán, jakož i jakými jednáními naplnil jejich skutkovou podstatu. Nejedná se tedy o takovou vadu, která by zakládala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nesrozumitelnost.

[24] Stěžovatel také namítal, že krajský soud nesprávně interpretoval usnesení rozšířeného senátu č. j. 4 As 165/2016-46, v tom smyslu, že absence konkrétních ustanovení právní normy porušené přestupkovým jednáním může být zhojena tím, že na ni správní orgán odkáže v odůvodnění. Tento závěr je ovšem plně v souladu s citovaným usnesením. Z něj se podává, že všechna ustanovení porušených právních norem musí být uvedena ve výroku rozhodnutí; nesplnění této povinnosti však automaticky nemá za následek nezákonnost rozhodnutí. Tak tomu bude zejména tehdy, je-li ve výroku skutek vymezen tak, že je zřejmé, jakou normu pachatel porušil, přičemž ustanovení právních předpisů absentující ve výroku a tvořící, spolu s ustanoveními ve výroku citovanými, skutkovou podstatu porušené právní normy budou obsažena alespoň v odůvodnění rozhodnutí (srov. body [25] a [26] usnesení rozšířeného senátu).

[25] Námitka, že deficit prvoinstančního rozhodnutí je natolik závažný, že jej nelze překlenout ani s přihlédnutím k obsahu odůvodnění ve smyslu právního názoru vysloveného rozšířeným senátem, není důvodná. Městský úřad ve výroku uvedl, že se stěžovatel dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu tím, že k jízdě užil vozidlo, které nesplňovalo technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, přičemž odkázal na § 5 odst. 1 písm. a) tohoto zákona a upřesnil, že vozidlo nemělo platnou technickou kontrolu. K tomu je třeba uvést, že by nepochybně bylo vhodné, aby městský úřad již ve výroku konkretizoval naplnění skutkové podstaty předmětného přestupku i citací ustanovení speciálního právního předpisu, které stanoví, co se přesně rozumí *vozidlem, které nesplňuje technické podmínky k provozu na pozemních komunikacích* (tím je v tomto případě § 37 zákona č. 56/2001 Sb.) Nejvyšší správní soud má ovšem za to, že opomenutí uvést takové ustanovení ve výroku napadeného rozhodnutí nezakládá jeho nepřezkoumatelnost, respektive nesrozumitelnost, z hlediska toho, jakou právní normu pachatel přestupku porušil.

[26] Podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu se totiž *fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním [...] nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona*. Povinností podle hlavy II dílu prvního zákona o silničním provozu se přitom rozumí mimo jiné i povinnost řidiče užít *vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem* [§ 5 odst. 1 písm. a)]. Jelikož zákonná definice *silničního vozidla technicky neuzpůsobilého k provozu* uvedená ustanovení § 37 zákona č. 56/2001 Sb. stanoví pod písmeny a) až d) různé případy takové nezpůsobilosti, je třeba ve výroku rozhodnutí specifikovat, o který z případů této nezpůsobilosti se jedná. Městský úřad tedy vskutku pochybil, pokud nezahrnul odkaz na § 37 písm. c) zákona č. 56/2001 Sb. do výroku rozhodnutí, ale zmínil jej až v odůvodnění (a

žalovaný též pochybil, pokud tento deficit neodstranil). Krajský soud nicméně správně reflektoval, že výrok rozhodnutí městského úřadu obsahuje i stručné slovní shrnutí skutkové podstaty § 37 písm. c) citovaného zákona: „*neplatná technická kontrola*“. V tomto kontextu lze právní kvalifikaci jednoho ze skutků uvedeného ve výroku prvoinstančního rozhodnutí považovat za dostatečně určitou; stěžovateli muselo být zřejmé, jakou právní normu a jakým jednáním porušil. Konečně, pokud jde o krajským soudem zmiňovanou vyhlášku č. 341/2002 Sb., krajský soud neuvedl, že by i na konkrétní ustanovení tohoto předpisu mělo být výrokiem rozhodnutí odkazováno. Žádný důvod pro takový postup neshledává ani kasační soud; žádnou argumentaci pro opačný závěr nenabízí ani kasační stížnost.

[27] Stěžovatel dále namítal, že § 37 zákona č. 56/2001 Sb. není členěn primárně do písmen, ale do odstavců. Tato námitka je lichá, neboť správní orgány obou stupňů (správně) aplikovaly předmětné ustanovení ve znění účinném do 31. 5. 2017. K tomuto datu byl § 37 uvedeného zákona členěn pouze do písmen. Teprve novelou č. 63/2017 Sb., účinnou od 1. 6. 2017, bylo dané ustanovení rozděleno do odstavců, přičemž dosavadní text § 37 byl označen jako odstavec 1 a za tento odstavec byl doplněn odstavec 2.

[28] Nejvyšší správní soud se neztotožnil ani s argumentací, dle které stěžovateli nebylo možno klást za vinu, že technickou způsobilost vozidla neprokázal, neboť k tomu nebyl zasahujícími policisty *vyzván*. Se stěžovatelem lze souhlasit potud, že v zákoně č. 56/2001 Sb. není výslovně uvedeno, jakým způsobem má provozovatel vozidla prokázat jeho technickou způsobilost k provozu na pozemních komunikacích. Tento způsob ovšem bez jakýchkoli pochybností vyplývá z § 48 odst. 4 a z § 50 odst. 2 tohoto zákona. Podle prvně citovaného ustanovení *vyhotoví stanice technické kontroly o provedení technické prohlídky silničního vozidla protokol o technické prohlídce a předá jej fyzické osobě, která vozidlo k technické prohlídce přistavila*. Podle § 50 odst. 2 zákona č. 56/2001 Sb., *stanice technické kontroly vyznačí zápisem do technického průkazu vozidla den, měsíc a rok provedení pravidelné technické prohlídky silničního vozidla. Na zadní tabulku registrační značky silničního vozidla umístí stanice technické kontroly kontrolní nálepku o kontrole technické způsobilosti silničního vozidla s vyznačením měsíce a roku příští pravidelné technické prohlídky silničního vozidla*. Zmíněná kontrolní nálepka, umísťovaná na zadní registrační značku vozidla, přitom slouží právě k tomu, aby bylo na první pohled a bez jakýchkoli pochyb zřejmé, zda vozidlo prošlo technickou prohlídkou a do kterého data se považuje za způsobilé k provozu na pozemních komunikacích. Opatření vozidla touto nálepkou ze strany stanice technické kontroly tak provozovatele vozidla *de facto* zbavuje povinnosti k prokázání technické způsobilosti cokoli aktivně činit. Podmínka technické způsobilosti je naprosto fundamentální zásadou bezpečnosti silničního provozu a je neoddělitelně spjata s konkrétním vozidlem; je proto žádoucí a zcela logické, pokud je její aktivní prokazování provozovatelem vozidla nahrazeno pouhým vylepením kontrolního štítku na registrační značku.

[29] Z § 48 odst. 4 a § 50 odst. 2 zákona č. 56/2001 Sb. ovšem také vyplývá, že technická způsobilost vozidla může být zjištěna i z *protokolu o technické prohlídce* nebo z *technického průkazu vozidla*. Tyto dokumenty lze však s ohledem na to, co bylo uvedeno pod bodem [28], považovat za podpůrný způsob prokázání této skutečnosti. Domníval-li se tak

pokračování

stěžovatel, že policisté při silniční kontrole učinili na základě odečtení data příští technické kontroly z nálepky na registrační značce nesprávný závěr, že vozidlo nemá platnou technickou prohlídku, bylo na něm, aby prokázal opak některým ze zmíněných subsidiárních způsobů (předložením technického průkazu či protokolu o kontrole).

[30] Co se týče námitek zpochybňujících dodržení návodu k obsluze radarového měřicího zařízení, Nejvyšší správní soud předesílá, že je mu z úřední činnosti známo, že stěžovatelem vznesené námitky uplatňuje jeho zástupce typizovaně, v mnoha jiných obdobných případech, přičemž tyto námitky byly již judikaturou tohoto soudu opakovaně vyvráceny (jak bude rozvedeno dále). Kasační soud proto s ohledem na princip hospodárnosti řízení tyto stereotypně uplatňované námitky zodpoví toliko stručně a odkáže přitom na judikaturu, která se s odpovídající argumentací dostatečně vypořádala (viz rozsudek tohoto soudu ze dne 26. 7. 2018, č. j. 7 As 187/2018-30).

[31] Námitka, že měřicí zařízení Ramer 10C nedisponuje funkcí, která umožňuje anulování výsledku měření v případě, kdy je provedeno nesprávně, byla vyvrácena již v rozsudku tohoto soudu ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 As 53/2017-42. Rovněž problematikou správného ustavení rychloměru, ověření správnosti provedeného měření a interpretací snímku z měření se Nejvyšší správní soud již zabýval. V rozsudku ze dne 20. 2. 2020, č. j. 6 As 182/2019-38, dovodil, že dodržení předepsaného úhlu měření lze jednoduše ověřit průmětem kontrolní šablony (technické pomůcky výrobce rychloměru, která je součástí návodu k obsluze i příručky k vyhodnocení) do snímku měřeného vozidla, neboť tato šablona potvrzuje správnost zobrazení oblasti radarového svazku. Správné ustavení vozidla a dodržení úhlu měření lze také spolehlivě ověřit ze záznamu o přestupku, který je vypracován na základě automaticky vygenerovaných hodnot (srov. rozsudek ze dne 25. 2. 2016, č. j. 5 As 173/2015-43). Naopak geometrické analýzy a matematické výpočty, které by měly rozporovat zachování předepsaného úhlu odklonu osy záznamového zařízení a radarové hlavy od osy pohybu měřeného vozidla, předkládané stěžovateli zastoupenými Mgr. Václavem Voříškem a Mgr. Jaroslavem Topolem, byly Nejvyšším správním soudem opakovaně shledány nepřesnými a nevěrohodnými (viz bod [33] a [34] rozsudku č. j. 6 As 182/2019-38 a dále rozsudek ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019-33). Stěžovatelem odkazovanými vyjádřeními Českého metrologického institutu se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť byly předloženy poprvé až v řízení o kasační stížnosti, ačkoli stěžovateli evidentně nic nebránilo uplatnit je již v řízení před krajským soudem (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

[32] Důvodná není ani námitka, že výsledky měření jsou nepoužitelné, neboť měření probíhalo na vnějším okraji zatáčky. Z podkladů založených ve správním spisu (úřední záznam o spáchání přestupku, oznámení přestupku a snímek z radarového zařízení), jakož i z mapy měřeného úseku nevyplývají rozumné pochybnosti o tom, že bylo měřeno v přímém úseku silnice. Ani stěžovatelem nabízené výpočty přípustného zakřivení vozovky či laické náčrty do mapy měřeného úseku neponechávají prostor k pochybám o správnosti provedeného měření. Nejvyšší správní soud v této souvislosti neshledal pochybení v postupu krajského soudu, který ověřil skutečnost, že měření probíhalo v přímém úseku silnice, prostým pohledem do mapy. Za situace, kdy není sporu o místo, v němž k měření došlo, a mapa z tohoto místa společně s ostatními důkazy provedenými ve správním řízení bez důvodných pochybností vyvrací námitku stěžovatele, že k měření

došlo v zatačce, je pouhý pohled na mapu dostačující (viz rozsudek tohoto soudu ze dne 17. 9. 2020, č. j. 4 As 15/2019-33). Stěžovatel přitom žádným relevantním způsobem umístění měřicího zařízení nezpochybnil; přesné umístění rychloměru mu ostatně nemohlo být známo.

[33] K poukazu stěžovatele na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2017, č. j. 8 As 42/2016-29, pak lze uvést, že v odkazované věci bylo zjištěno, že při ustavení policejního vozidla bylo postupováno v rozporu s návodem k obsluze rychloměru; v nyní posuzované věci však taková zjištění učiněna nebyla.

[34] Stěžovatel rovněž namítal, že krajský soud apodikticky odmítl provést jím navrhované důkazy týkající se korektnosti provedeného měření. Ani tato námitka není důvodná. Podle usnesení rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71, č. 3577/2017 Sb. NSS, je možno provedení navrhovaného důkazu na podkladě jeho nevěrohodnosti nebo irelevantnosti odmítnout jako nadbytečné. Krajský soud odůvodnil neprovedení stěžovatelem předložených výpočtů, analýz a náčrtů do mapy pro neodbornost jejich zpracování, přičemž poukázal na to, že správné ustavení rychloměru *„lze s určitostí poznat z pozice měřeného vozidla ve snímku za pomoci pozice radarového svazku (u rychloměrů, kde je přímo ve snímku zobrazována) nebo pomocí šablony - pomůcky pro vyhodnocení měření“* a že nedodržení návodu k obsluze měřicího zařízení se projeví tím, že snímek je anulován. Následně shrnul, že důkazy shromážděné ve správním řízení *„vytvořily jasnou představu o průběhu skutkového děje a bez důvodné pochybnosti z nich vyplývá i přesvědčivý závěr o tom, že došlo k překročení maximálně dovolené rychlosti“*, a proto *„by bylo zcela nadbytečné provádět v tomto směru další dokazování“*. Důvody, pro které krajský soud nepřistoupil k provedení stěžovatelem navržených důkazů, lze považovat s ohledem na shora vymezené závěry rozšířeného senátu tohoto soudu za zcela dostačující. Pokud krajský soud dospěl k závěru, že správní orgány dostaly za použití sady standardních důkazních prostředků využívaných při projednávání tohoto typu přestupku, své povinnosti zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, kasační soud se s tímto závěrem ztotožňuje, stejně jako se závěrem, že stěžovatelem uplatněná tvrzení, respektive předložené důkazní prostředky bylo možné vyhodnotit jako nadbytečné. Odmítnutí důkazů pro nadbytečnost je zcela standardním postupem v dokazování (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 23. 9. 2005, sp. zn. III. ÚS 359/05).

[35] Ve třetím okruhu námitek stěžovatel polemizuje se závěrem krajského soudu, že správní orgány dostatečně odůvodnily formu zavinění obou přestupků a tvrdí, že se krajský soud nevyjádřil k námitce chybějícího odůvodnění ve vztahu k přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. K tomu lze uvést, že podle tehdy účinného § 3 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích *k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění*. Ke spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) a § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu úmyslné zavinění není vyžadováno, postačí proto i zavinění nedbalostní, tedy i nedbalost nevědomá, tj. pokud obviněný nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ačkoliv to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět mohl a měl. Nejvyšší správní soud zastává ve své konstantní judikatuře názor, že není povinností správních orgánů ve výroku rozhodnutí o přestupku rozlišovat

pokračování

mezi vědomou a nevědomou nedbalostí, neboť z hlediska určení formy zavinění jde vždy o nedbalost (viz rozsudek ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 As 303/2016-37). Konkrétní forma zavinění - vědomá či nevědomá nedbalost, respektive přímý či nepřímý úmysl, je důležitá především pro úvahy o výši sankce. Zároveň platí, že pokud správní orgán I. stupně, respektive žalovaný nepřičítali pachateli k tíži závažnější formu zavinění (vědomou nedbalost či úmysl), není třeba trvat na podrobnějším odůvodnění kvalifikace zavinění jako nevědomé nedbalosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 11. 2018, č. j. 6 As 274/2018-42).

[36] V nyní projednávané věci městský úřad zavinění stěžovatele posoudil jako nevědomou nedbalost. Úvahu, že stěžovatel měl a mohl vědět, jaká je v obci nejvyšší dovolená rychlost, jakož i to, že smí užít pouze vozidlo technicky způsobilé, vyjádřil tím, že zmínil § 3 odst. 2 zákona o silničním provozu, podle něhož smí vozidlo řídit pouze osoba, která mimo jiné ovládá předpisy o provozu na pozemních komunikacích, a § 4 tohoto zákona, který stanoví, že řidič je povinen řídit se pravidly silničního provozu. V závěru rozhodnutí konstatoval, že jiná forma zavinění než nedbalost nevědomá nebyla prokázána. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel blanketní odvolání, které ani na výzvu nedoplnil o konkrétní důvody. Žalovanému tudíž nelze vytýkat, že se k této otázce blíže nevyjádřil a přezkoumal toliko obecně soulad rozhodnutí městského úřadu a jemu předcházející řízení s právními předpisy (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2008, č. j. 2 As 56/2007-71, č. 1580/2008 Sb. NSS). V intencích shora citovaného rozsudku č. j. 6 As 274/2018-42, přitom stručné konstatování nevědomé nedbalosti z hlediska odůvodnění subjektivní stránky přestupku plně postačilo. Správní orgány k této formě nedbalosti zároveň správně přihlédly při stanovení druhu a výměry sankce.

[37] Se stěžovatelem lze souhlasit v tom, že krajský soud na námitku vadného odůvodnění formy zavinění u přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti reagoval poněkud nepřiléhavě, neboť připustil, že stěžovatel věděl, že se nachází v obci a jakou rychlostí jede, čímž prakticky implikoval jeho vědomou nedbalost. K tomu Nejvyšší správní soud poznamenává, že uvedená žalobní námitka je veskrze absurdní, neboť kompromituje smysl obhajoby proti obvinění z přestupku. Stěžovatel totiž v podstatě nesouhlasí s tím, že mu byla přičtena nejméně závažná forma zavinění, s níž je zásadně spojována také mírnější sankce, a mimoděk se snad domáhá toho, aby mu bylo připisováno zavinění vědomě nedbalostní či dokonce úmyslné. Ačkoli se krajský soud nechal touto nelogickou argumentací zmást, nemůže výše uvedená nepřesnost v jeho odůvodnění nikterak ovlivnit fakt, že napadené rozhodnutí z hlediska odůvodnění formy zavinění zcela ob stojí (viz body [35] a [36]).

[38] Nejvyšší správní soud konečně neshledal důvodné ani výtky týkající se zavinění přestupku, spočívajícího v užití vozidla bez platné technické prohlídky. Předně je třeba poukázat na skutečnost, že stěžovatel v žalobě toliko stroze a obecně namítl, že se správní orgány nezabývaly zaviněním přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Nejvyšší správní soud přitom ve své konstantní judikatuře akcentuje, že žalobní bod je způsobilý projednání v té míře obecnosti, ve které byl formulován (viz rozsudek rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 As 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS). Touto

optikou lze mít za to, že na tuto námitku krajský soud reagoval dostatečně, pokud na str. 11 v bodu 53. až 54. uvedl, že k zavinění přestupku postačí nedbalost, a to za situace, kdy tuto formu zavinění (obou přestupků) městský úřad vyjádřil ve výroku, přičemž v odůvodnění upřesnil, že šlo o nedbalost nevědomou.

[39] Argumentace, že stěžovateli nebylo prokázáno, že mohl a měl vědět, že užil technicky nezpůsobilé vozidlo, byla uplatněna poprvé až v kasační stížnosti, ačkoli stěžovateli nic nebránilo uplatnit ji k související námitce již v žalobě. Nejvyšší správní soud proto posoudil tuto námitku jako nepřipustnou ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s.

[40] K nesouhlasu se zveřejněním osobních údajů zástupce stěžovatele na webových stránkách tohoto soudu Nejvyšší správní soud uvádí, že nejde o kasační námitku. Ostatně způsob, jakým kasační soud standardně zveřejňuje anonymizované verze rozhodnutí na svých webových stránkách, právo na ochranu osobních údajů či soukromí stěžovatele ani advokáta Mgr. Václava Voříška neporušuje. Jak již Nejvyšší správní soud mnohokrát uvedl, pokud „*se Mgr. Václav Voříšek cítí být poškozen, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení*“ (viz usnesení ze dne 25. 5. 2017, č. j. Nao 175/2017-161, obdobně srov. rozsudky ze dne 27. 3. 2019, č. j. 2 As 383/2017 - 46, ze dne 17. 1. 2019, č. j. 10 As 321/2017-38, a mnohé další).

[41] Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost není důvodná. Za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. ji proto rozsudkem zamítl.

[42] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu řízení před Nejvyšším správním soudem jakékoliv důvodně vynaložené náklady vznikly; náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti mu proto nebyla přiznána.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. května 2021

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu